

og at Tiden vil blive lang, troer jeg, at vi ville erkjende, naar vi see hen til, at ikke en eneste af de Stater i Europa, som for længe siden have antaget dette Princip, har været istand til at sætte det igjennem, ikke engang England, hvor man i City of London har en Magistrat, der paa eengang har baade administrativ og dømmende Myndighed, saa at jeg troer, naar vi tage Paragrafen paa denne Maade, bliver den ikke farlig. Da jeg sidst var beskæftiget med denne Paragraf, gjorde jeg mig al mulig Umage for, at den ikke skulde fremkomme. Jeg erkjender vel, at den er smuk i sit Princip, men den vilde blive fortæret af Tiden i sin Udvøvelse." Der var Latter ved denne Udtalelse; det ærede Medlem satte ikke sin Tanke igjennem, men efter at denne Paragraf nu findes i Grundloven, saa kan det, naar han endnu mener, at denne Paragraf er det aldeles umuligt at gennemføre, ikke være hans Mening, at den skulde gennemføres, før end de andre bleve gennemførte, thi saa vilde det jo være umuligt nogensinde at gennemføre de andre, som han dog ikke vil negte Betydning; — det er klart. Det var forudsat, dengang Grundloven blev vedtagen, at der er visse Forretninger, der have deels en dømmende og deels en administrativ Karakter, hvor man umuligt kan strengt adskille det Administrative og det Dømmende; men det kan da ikke siges, at vi ikke adskille Retspleien fra Forvaltningen, fordi vi tillægge Retsbetjentene Forretninger, der have denne blandede Karakter.

C. Nimestad: Ja, hvad de Anstuelser angaaer, som den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgfreds (Tscherning) fremsatte angaaende Sværskættelsen af Domme, da herfter der med Hensyn til dem hos det ærede Medlem saameget af det, han før udtalte, at der vilde fremkomme, naar man paa eengang tog de tre Love under Behandling, at det næsten er mig umuligt at svare ham. Naar det ærede Medlem har saadanne Anstuelser,

som at det maa være den udøvende Mægt's Sag at bedømme, om en Dom, som en Mand har faaet i en privat Sag, skal iværksettes eller ikke, en Anstuelse, der er saamange Millioner Mill afvigende fra Sandheden, saa seer jeg mig ikke istand til at føre en Diskussion med ham derom. Hvad isvrigt den kronologiske Orden af disse Paragrafer i Grundloven angaaer, anførte det ærede Medlem ikke Noget, der kunde svække, hvad jeg havde anført, thi naar han bemærkede, at Grundlovens § 78 ikke kunde træde i fuld Virksomhed, saalænge ikke § 76 var sat i Værk, da er dette vel fuldkommen sandt, men det indeholder ikke noget Beviis, og det ærede Medlem sprang desuden § 77 over, skjøndt det er en Paragraf, der ganske vist er traadt i fuld Virksomhed, saa at der ikke kan fordres noget som helst Mere med Hensyn til Gjennemførelsen af denne Paragraf, skjøndt § 76 endnu ikke er gennemført. Hvad det ærede Medlem bemærkede om, at der i selve § 79 skulde være en kronologisk Orden, da er ogsaa det en Urimelighed. Det er klart, at det i denne Paragraf først siges, at Offentlighed og Mundtlighed skal saasnart og saavidt muligt gennemføres ved hele Retspleien — af den Grund, at det er den almindelige Regel for al Tale, at man begynder med at fremstille de mere almindelige Sætninger og først derefter fremkommer med de specielle Punkter. Efter den almindelige Regel, at Offentlighed og Mundtlighed skal gennemføres ved hele Retspleien, følger nu Bestemmelsen om, hvad der specielt skal gjælde i Misgjerningsager og i Sager, der reise sig af politiske Lovovertrædelser. At Ordningen skulde være kronologisk, er det en fuldkommen Urimelighed at antage. Naar det ærede Medlem navnlig søgte et Argument herfor i den Omstændighed, at det ikke var med den daværende Justitsministers Ønske, at Slutningsbestemmelsen om Nævninger blev indsat i Paragrafen, da skal jeg indrømme, at denne Bestemmelse ikke stod i det oprindelige Grundlovsudkast, og jeg veed ogsaa meget godt, at den daværende Justits-